

Kritika

Kabaretna komedija preoblačenj

Ana Perne

Jera Ivanc:
Prevare.

Režija Jaka Ivanc.

Mestno gledališče
ljubljansko.

★★★★★

Ob že utečeni repertoarni praksi letne produkcije muzikala se je Mestno gledališče ljubljansko v letošnji sezoni odločilo še za dodatno potezo: za uprizoritev takšnega tipa predstave tudi na odru, kjer je – vsaj po običajno večjem obsegu uprizoritev tega gledališko-glasbenega žanra – ne bi ravno pričakovali. Na Malo sceno so umestili komedijo *Prevare*, ki jo avtorica **Jera Ivanc** napiše po motivih Prevaranih, igre anonimnega renesančnega avtorja *Gl'ingannati*, in sicer kot predlogo, ki je tesno povezana s samo odrsko realizacijo. Tako je število oseb resda precej veliko, a v tej komediji preoblačenj obenem nastopijo izmenično, na takšen način pa tudi omogočijo, da igralci lahko izpeljejo več različnih vlog. *Preoblačenja* v postavitvi režiserja **Jake Ivanca** tudi ne ostanejo na ravni komedijske značilnosti, ampak se mestoma udejanjijo neposredno pred očmi gledalca.

Na majhnem prizorišču, ki ga režiser in **Milan Percan** scenografsko opremita z elementi samega preoblačenja (takšni sta denimo središnji omari; tu sta tudi vhoda v gostišči, ki spomnita na garderobni kabini), uprizoritev torej v prostorski – pa tudi časovni – zgostitvi poda zgodbo o hčeri, ki jo želi oče samovoljno omožiti s starcem in se v pobegu pred poroko preobleče v moškega, ter njenem izgubljenem bratu dvojčku, ki s svojim nenadnim prihodom še dodatno zaplete situacijo. Za lažji vstop vanjo avtorica postreže s predstavitevno vpeljavo, za razločitev med osebami pa s poudarjanjem določenih značajskih potez, a tudi s specifičnim jezikovnim oblikovanjem izdatno poskrbi šesterica igralcev. Režiser in avtor glasbe **Davor Herceg** ji v spremstvo izbereta pianista (na premieri je to vlogo prevzel **Jan Sever**), kar s serijo komičnih nastopov ter

Predstava *Prevare* v režiji Jake Ivanca v veliki meri stavi na moč igralskih stvaritev, ki svoje široke zamahe ponekod priženejo do samih robov.

Fotografija: Barbara Čeferin

seveda pevskih točk celoti prida videz kabaretnega značaja.

Da gre za nastope, prehajanje med vlogami ali kar gledališko predstavljanje, je sicer poudarjeno že s samo vpeljavo v dogajanje, ki jo igralci – kot nekakšna igralska družina – izvedejo še v (črno-belih) predpripravah, brez kasnejših (karakteristično barvitih) »preoblek« (kostumografijo podpisuje **Leo Kulaš**); na podoben način igro tudi sklenejo, ko ji z zaključnimi verzi v avtorstvu enega izmed igralcev in tudi dramaturškega sodelavca **Gašperja Tiča** pripišejo nekakšno poanto, ki naj ustrezna naši dobi prevar, od katerih pa gre po namenskosti (komedijskega učinkovanja) vendarle razločiti gledališke. In da spremljamo *Prevare*, nas igralci celo opomnijo z občasnimi glasbenimi vložki, ki ponovijo uvodni song – ta pa ni nič drugega kot uglasbitev naslova.

Doba prevar gor ali dol – saj jih vendar lahko najdemo tudi v drugih dobah – *Prevare* si navsezadnje prizadevajo do-

seči poantirani razlikovalni namen. Za čim večjo uspešnost pri tem stavijo na moč igralskih stvaritev, ki svoje široke zamahe ponekod priženejo do samih robov. Tako se kljub mediteranski sočnosti, ki jo vnese radoživa uporaba primorskega narečja, nemara vprašamo, kako to, da je zaznati med očetom in hčerjo dialektalno razliko. A ne bodimo malenkostni, saj imamo vendar opraviti s prevarami!

Komedija *preoblačenj*, ki je s številčno manjšo zasedbo uprizoritveno zasnovana na hitrih, ponekod že kar hipnih spremembah, do izraza prepusti samim igralcem, med katerimi najbolj izstopita **Tič** in **Uroš Smolej** z oblikovanjem zelo različnih vlog: od dvojice očetov, ki si eden beli lase zaradi hčerine dote, drugi pa cedi slino po mladi nevesti, prek upodobitve moških slug in ženskih spremljevalk, vselej interpretativno izrazito razmejenih in komičnih že v značajskih pojavnostih, pa vse do lastnikov gostišč, ki se za goste borita s široko ponudbo na eni in izbranimi specialitetami na drugi strani. x